

877.

1246.

1246.

877.

Sommiko

ning

Shto palwed.

Kurresare Ansekulla öppetaja kirjotud.

A. Höcker.

Se ramat maksab pogitud 3 kopp. hõbbe.

A

Pernus, 1855.

Drückitud B. Vormi jures.

Acta

Daß in vorliegender Schrift: „Homniko ning Ohto palwed“ nichts wider die heilige Schrift und unsere Bekenntnißschriften enthalten sei, wird von dem Deselschen Evangelisch-Lutherischen Consistorio durch die gewöhnliche Unterschrift und Beidrückung des Insegels desmittelst attestirt. Arensburg, am 11. Februar 1855.

Im Namen und von wegen des Deselschen Evangelisch-Lutherischen Consistorii

(No. 59.) Vice-Präsident Alexdr. v. Schmidt.

(L.S.) Stellv. Secretair Ed. v. Saß.

Der Druck wird unter der Bedingung gestattet, daß nach Beendigung desselben der Abgetheilten Censur die vorschristmäßige Anzahl Exemplare eingesandt werde.

Dorpat, den 13. Mai 1855.

(No. 47.) Abgetheilter Censur de la Croix.

(L.S.)

Pühapäev hommik.

„Sjad on, kes Summala sanna kuulvad ja sedda tallele pannewad.“ (Luk. 11, 28.)

Oh! armolinne Jeesand! — tänno ning kitussega tulleme so pühha palle ette, et sa meile jälle armust olled annud sedda kallist hingamisse päwa, mil sinno pühha sanna meile ni rohkeste saab kulutud. Kule meie palwed ning walmista meie süddame põllo, et se mitte ep olleks tee sarnane, egga kaljopealne egga täis ohakaid, waid hea Ma, mis sinnule melepärralist wilja kannaks! Sa olled sel päwal mailma lomist hakkanud. Sa ütlesid: „Sago walguš,“ (1. Mos. 1, 3.) — ning walguš sai. — Oh armolinne Jeesand! lasse ka minno pimmeda süddame sisse omma armo walgušt paista! — „Lo mulle, Summal, üks puhhas südda ja uenda mo sees kindla waimo!“ (E. L. 51, 12.) — Sa olled, armas Önnisteggia, sel päwal surma ärrawoitnud ja hauast ülestoušnud! Oh, hua, armas Jeesus, ka minno patto hua sisse, nenda kui sinna üksford hüüdsid Laatsarusse hua sisse: „Tulle wälja!“ (Joan.

11, 43.) — So wággew armo heál woib minno furnud hinge üllesárratada, et ma so járrel udes ellus káin. — Oh pühha Waim! kes sa sel páwal olled jüngritte süddames wótnud elloasfet tehha, tulle ka minno pattuse süddame sisse, et ma so templiks saaksin! — Dnniſta, armolinne Iſſand! so fanna kulutajad, te lahti nende suud, et nende uled ſinno armo pattuſtele kulutawad! Dnniſta ka neid, kes ſinno fanna kuulwad, te lahti nende kórwad, et nemmad ſinno fanna hõlega kuulwad ja tallele pannewad! Oh anna meile ſilmad, miſ ſo armo pallet náwad; anna uled, miſ ſind rõmoga kúitwad; anna jallad, miſ pühha himmoga ſo járrel káiwad; oh anna süddant — süddant —, miſ ſo armastuſſes põlleb. Kui süddda ſo párralt, kúl ſiis keik liikmed on ka ſo párralt! Kolmainuſ Jummal, Iſſa, Poeg ning pühha Waim! kule meie allandlikko palwe, ning dnniſta meile ſeddafinnast páwa, et ſe tõe poleſt olleks meile üks pühha = pááw! Amen.

Ommal wiſil. — Laulo ram. Nr. 95.

Oh Jeſus Kriſtus! tulle ſa,
 So waimo meile lákkita,
 Kes meid woiks aita armoga,
 Ning tõe tele juhjata.

Te lahti suud sind tännama

Ja meie süddant walmiſta;

Se dige uſſo anna ka,

So nimme tundma õppeta.

Pühapääw õhto.

„Jēſand, ja meie jure, ſeſt õhto jouab ning pääw werib.“ (Luk. 24, 29.) Nenda pallun minna Emmauſſe jüngrittega. Seſt mo ſüdda aiab mind, ſinnoga weel wimaks ſelle kalli päwa õhtul räkida. Tanno ja kitus ſulle, armas Jēſand, keſ ſa mind ni rohkeſte olled ſöötanud omma kalli ello leiwaga. Oh wõtta nüüd ſo ſanna kuulutamist mo ſüddameſ õnnistada, et minna mitte ſelle ſarnane ep olleks, keſ omma ihholikko pallet peegliſ katſub, ärralähhab ning ärraunnustab, miſſuggune ta olli. Seſt otſekui wiim ja lummi kaſtab maad ja ſiggitab ſedda, nenda ärra tulgo ſo ſanna, miſ ma tanna kuulſin, mitte tühjalt ſo jure taggaſi, waid ſaatko korda mo ſüddameſ, miſſparrast ſa ſedda mo jure olled läkkitanud. So ſanna olgo mulle magguſam kui meſſi. Se olgo mulle ſeſ naddalaſ, miſ homme jälle haſkan, mo jallale lampiks ja walguſeſ mo jalgte peäl. Se olgo mo

waimomõk, misga ma feik ommad waenla-
 fed ärravoidan. Sa olled, armolinne Issand,
 seddasinnast päwa mulle annud, et ma feik sedda
 wihha murrewet wälja wallan, mis argipawal ni
 pea mo sisse tulleb. Seks tahhan ma, kui Ma-
 ria, so jalgade ette mahhaistudes, so ellosannad
 kuulda ning nende peäle möttelda ommas südda-
 mes. Ma ollen tänna puhtad rided selga pan-
 nud. Dh ehhita ka minno seestpiddist innimest
 selle kalli kuega, kenneft ma ni saggedaste ollen
 laulnud. „Kristusse werri, digus ka, Se min-
 no aukuub on.“ — Dh hoia mind, et minna
 sedda mitte lihha kuega ei wahheta, egga ma-
 ilma porriga ei rojasta. Dulle, armas Dnnis-
 teggia, sel nåddalal mulle seltsimehheks, et tõe
 poleft woin laulda keige palle higgi sees:

Selsammal wisil. — Nr. 38, 10. 18.

Kus kohta minna ial lään,
 Seäl minna sedda tõest tean,
 Et Jesus on mo seltsimees,
 Ma kannan tedda süddames.

Sa kui on ello lõpminne,
 Siis wi mind Jesus! taewasse,
 Seäl on mul rõmo lõpmatta,
 Sa rahho ilmaotsata.

Õmaspääw hommiko.

„Ei ma lasse sind mitte, kui sa mind ei õnnista!“ (1. Mos. 32, 26.)

Armolinne Jõsand! minna waene pattune inimenne astun selfinnatsel hommikul so pühha palle ette, sinno kääst armo ja abbi palluma. Sest ma hakkän tännase päwaga jälle omma argipäwa tödd palle higgi sees. Sepärrast kule minno palwe ning wõtta mulle sedda uut nädalat õnnistada ihho ning hinge polest. Sest ilma sinno õnnistamatta on keik mo tö ja hakkaminne ilmaasjata. Ma hüan Jakobiga: „Ei ma lasse sind mitte, kui sa mind ei õnnista!“ (1. Mos. 32, 26.) — Wõtta, armolinne Jõsand, keik need kallid ellosannad, mis eisel päwal kuulda sain, mo süddame sisse istutada, kui kaunid taewa taimed, et juurt wõtwad ning joudsaste kaswawad mo feestpiddise põllo peäl. Sulleta neid mo mele, kui argipäwa tö ning tolm neid tahtwad kinni matta. — Mo filmade eest olled sa warjule pannud, mis mulle sel nädalal woiks sündida. Oh armolinne Jõsand Jummal! olle sa mo abbi ja mo selfimees ning karjane! — mis siis mul karta? — Amen! —

Wifil: Oh Jesus Kristus tulle sa. Nr. 304, 2. 3.

So jure teekond on mo ees;
Sa ellad röömsa taewa sees,
Seäl on mo dige pärris Ma,
Mis sa mull' saatnud werrega.

Tekonnaks hing on rammoto,
Sa ihho dige warrato.
Sepärrast, Issand, pallun sind,
Et tulled isse saatma mind.

Esmapääw öhto.

Armas Issand! esimest korda selsinnatsel nädalal astun minna palle higgi sees so ette, sind kiitma ja tännama. Sest sa olled mind hoidnud omma wäggewa käega mitme kahjo ja kurja eest. Sa olled mind söötnud ja jootnud, katnud ja saatnud. „Ming sedda keik teed sinna isalikkust Jummalikkust armust ja heldusfest, ja ei mitte sepärrast, et minna sedda wäärt ehk teninud olen.“ Oh et ma igga öhto sinno suurt heldust, (mis sa päwa otsa mulle olled üllesnäitnud) är ratundes, sind moistaksin keigest süddamest tänada ja kita; et ma mitte nende ühheksa sarnane ep olleks, kes kül moistsid sinno käest abbi ja armo palluda, agga ei moistnud so jure tag-

gasi pöörda ning sulle au anda! Anna mulle, armolinne Issand, Daweti süddant, kes hüdis: „Tännage Issandat, sest temma on helde, ja temma heldus kestab iggaweste!“ (Paul. 100, 5.)
Amen.

Ommal wiisil. No. 191, 1.

Dh! wõtkem Jummalat
Suust, süddamest nüüd kita,
Kes furi asjo teeb,
Ja temmale au näita!
Kes emma ihhust jo
Meil' teinud paljo head,
Ja praego hoidwad weel
Meid temma armo kâed.

Teisipäaw hommiko.

„Olge kâssinad, walmage, sest teie waenlane, kurrat, kâib ümber kui mõiraja loukoer, ja otsib, kedda temma woiks ärraneelda: Selle wasto seiske kindlaste uskus.“ (1. Pet. 5, 8.)

Tânno ning kitusfega tullen ma so ette, armas Issand! Sinno wâggew ning armolinne kâssi on mind selfinnatsel õsel hoidnud keige kurja ning kahjo eest. Dh wõtta mind nüüd ka

sel pãwal hoida omma armo = kãega. Sest mo waenlane kãib õmber kui mõiraja loukoer, ning mo omma lihha on temma keigeparrem sõbber, ning kãrwal mailm on temmaga õhhes nous. Dh armas Jẽsus, „keif meie nou on tũhhine, ei moddu meie wãggi.“ Sepãrrast ma pallun find, mo kãrjane! hũa sa mind omma tallekest, kui ollen ekkimas mailma kõrbe peale. Ehhita sa mind waimolikko sõdariiistaga, et woin wastopanna ning seisma jãda. Anna mulle usso kilpi, õnnistusse raudkũbbarat ning waimo modka kãtte, ning hũa minno kõrwa sisse:

Ei õkski sa au kroni nãhha,
 Kui ta ei woitle Jẽsu wães,
 Sa kũrjad waimud ei lõ mahha,
 Ni kãua kui weel hing ta sees;
 Kes agga woitleb, sõddib teal,
 Saab õiget rahho kãtte seãl.

(Wõsil: Jummalat ni lassẽb tehha. Nr. 337, 8.)

Teisipããw õhto.

Au ning kitus olgo sulle, helde Taewa Jẽsa!
 et sa mind ka sel pãwal olled aitnud ja hoidnud.
 Sa olled meile õrraarwamatta paljo head teinud,

sa olled meid ihholikfo tõ jures õnnistanud ja keige kahjo ning õnnetusse eest hoidnud. Dh kuis on so heldus ni suur meie waeste pattuste wasto! Sa ei wãssi ärra meile head tehhes, et meie kũl find olleme kurbastanud omma pattude lãbbi. Dh kule meie allandlikkud palwed ja anna meile andeks keik, mis tãnnasel pãwal so wasto olleme eksinud, olgo mõtte, ehk sanna ehk teoga. Ärra minne weel mitte omma sullaste ning ümmardajattega kohtusse, waid pitkenda armust meie ellopãwad, et meie sedda ottime, mis meie rahhule tarwis lãhhãb ning ennast anname sinnoga ärraleppitada so armsa Poia surma lãbbi: Lauta ommad armokãed ka tullewa õsel meie ning meie ommakste õlle, sest sino warjo al on hea hingaminne. Amen.

Wõsil: Müüd hing'wad innimesed. Nr. 230, 8.

Mind tiwa alla wõtta,

Dh Jeesus! hãsti katta

So kannapioike.

Kui kurrat tahhab neelda

Mind, lasse inglid keelda:

Se lapse jãtta rahhule.

Kesknaaddal hommiko.

„Mis pean ma teggema, et ma õnsaks saan?
— Usko Jēfanda Jēsusse Kristusse siise,
siis saad sinna ja so perre õnsaks.“ (Ap.
Tegg. 16, 30.)

Ma tannan sind suust ning süddamest, kes sa
mind wõtsid hoida, kui pimmedus mind kattis.
Sull, Jummal! polle hingamist, ei magga, uinu
sa. Ma hakkān nüüd jälle omma pāwa teed
kāima, oh õnnista mind, armas Dnnisteggia! —
Jētuta mo siise ellawat usko sinno siise,
„kes sa mind ārrakaddunud ning hukkamoiſtetud
innimeſt olled peāſtnud ja lunnastanud keigest
pattust, surmast ja kurrati wāest, ei mitte kulla
egga hōbbedaga, waid omma pūhha kalli werre-
ga, ja omma ilmasūta kannatamiſse ja surmaga.“
— Dh! sūta pōllema mo sūddames tullist ar-
mastust so wāsto, armas Dnnisteggia, kes sa
mind enne olled armastanud surmani, „et min-
na sinno omma piddin ollema, sinno rikis sinno
al ellama, ja sind tenima iggawesſes õiguſſes,
waggaduſſes ja õnnistuſſes.“ Dh ārrata mo
ſees kindlat lotust sinno peāle, kes sa iſse ol-
led „ſurnust ūllestouſnud,“ — ning ka mind

tahhad wiimfel p̄awal ülesärratada iggawesfeks
rõmuks, kui ollen uštaw olnud surmani. Sa
armas Ihsand, kule minno palwe! ning ehita
mo süddant ellawa usfoga, tullise armastusfega
ning kindla lotusfega. Sefš ütle omma Amen.

Wistil: Oh Jesus Kristus tulle sa. Nr. 281, 12.

Kristusfe werri, digus ka,
Se minno au kuub on, et ma
Ses kõlban Jummalale nüüd,
Sa kui ma taewa lähhän siit.

Ehf tullen kohto ette ma,
Ei ükski julge kaebada;
Ma ollen andeksandmist saand,
Tal on mo wõllad kautand.

Resknäddal õhto.

Ra tännasel p̄awal ollen minna, armas Ihsand,
jälle tunda sanud, et sa ei tahha dāla surma,
waid et pattune so pole p̄oraks ja ellaks.
Sa olled hirmo ja armoga mind kutsnud, et ma
annaksin ennast sinnust leida. Ma ei tahha en-
nast sulle mitte ennam keelda, kes sa ennast min-
no eest surma sisse olled annud. Oh! kallis

Jesand! sa tunned mo hinge nõdrust parreminne
 kui minna isse sedda tunnen; sa tead kui paljo
 korda ma sulle ennast ollen tootanud ihho ja hin-
 gega, ning sedda tootust ikka ollen lasknud tüh-
 jaks miinna. Oh aita nüüd, sedda tootust par-
 reminne täita, kui tännini; aita so parralt olla
 mitte ükspäinis suga ja nimme polest, waid ka
 süddamega ja tõe polest. Anna armust andeks,
 mis tännapäwani mõtte, fanna ning teoga on
 eksitud! Võtta mo koorma ennese peäle, helde
 käämees! — Katta mind omma õiguße kuega,
 et minna mitte ei wärrise, surma peäle mõttel-
 des. Sinno Waim tunnistago minno waimule,
 et minna sinno armo läbbi Jummalala laps ning
 taewarigi pärria ollen. — So armo holeks an-
 nan ma isseennast ja keik mo ommaksed ka sel-
 finnatfel õfel, oh Jēsa, helde abbimees! Amen.

Wifil: Oh Jesus Kristus tulle sa. Nr. 237, 6.

Lasz sinno inglid tulla ka,
 Meid sinno lapsi kaitsema;
 Meil' anna pühhad hoidjad,
 Kes kurrati eest kaitsewad.

Reljapaam hommiko.

„Kes ussub ja kedda ristitakse, se peab õnsaks sama.“ (Mark. 16, 16.)

Sinno arm ja heldus on igga hommiko uus! Sinno arm paistis mo peäle jubba mo ello hommikul, kui mind, kolmainus Jummal! so pühha nimme peäle ristiti. Dh õnnistud paam, mil mind ommaks armsaks lapseks wastowõtsid ning taewarigi pärriaks! Dh! kallis paam, mil mind so õigusse kuega ehhitasid! Kas suremad warra woib leida kui sedda, mis sa mulle jubba lapse põlweš olled annud pühha ristmisse läbbi? Kas suremat au woib olla, kui sinno lapseks sada? Dh armolinne Jssand Jummal! kes sa mulle sedda keik olled mo ello hommikul armust annud, — tulleta igga hommiko minno mele, mis minno kohhus on, et kui õnnis Lutterus ütleb: mo „wanna Adam peab iggapawase kahhetsemisse ja pattust põõrmisse läbbi mo sees ärraupputud sama ja surrema, ja iggapaam jälle ettetullema ja üllestoušma se uus innimenne, kes õigusšes ja puhhastusšes Jummal ees peab iggaweste ellama.“ Se olgo mo keigeüllem noudminne tänna ja iggapaam. Seks õnnista mind, armas Jssand! Amen.

Wifil: Oh Jesus Kristus tulle sa. Nr. 232, 2.

Sel wiimsel kurjal aialge,

Mind hoia uskus kindlaste.

So Saakrament ja sanna heäl,

Siin olgo ikka puhhas meil.

Reljapaäm õhto.

Hallastaja Summal! ma tännan sind keigest süddamest, et sa mind selfinnatsel päwal olled kahjo ning kurja eest hoidnud. Sinno armo läbbi ollen minna alles hinges. Sa olleksid mind woi- nud mo pattude pärrast karristada, ja sa olled mind ommas armus tännasel päwal õnnistanud. Dh et sinno suur arm minno külma süddant põllema sūtaks! Dh et ma sinno pohjatumat armastust mitte enam kurjaga ei tasuks, waid sinno pühha surma wäes, helde Jesus! pattule surreksin ja sulle ellaksin, kes sa omma ello min- no eest ärraandsid lunnastamisfe hinnaks! Tom- ba, armas Issand! mo süddant ikka enam mail- mast so pole, et mo mõtted ühtepuhko so peäle kaitfid ning keik, mis ma teen, so auuks teeksin. Tulleta igga õhto minno mele mo elloõhto, et surma wasto moistaksin targaste walmistada. Sest teadmatta on se mul, kas paljo ehk piisut

päiwi mul sinnust antakse. Kui enne surma sur-
rakse, siis surmas ma ei surrege. — Amen.

Wihil: Kes Jummalat ni tehha. Nr. 194, 5.

Mull' anna aegsast' pattust pöörda,
Ja surretada pattud ka,
Ja uskus sinno pärralt jada;
Oh! õppeta mind surrema,
Et igga silma pilkmisfel
Ma surma peäle mötlen teäl.

Reede hommiko.

„Wata se on Jummalal Dal, kes mailma patto
arrakannab.“ (Joan. 1, 29.)

Sinno nimmel, armas Jēsand, lähhän ma nüüd
jälle omma tõle. Oh tulleta mo mele, kui ar-
gipäwa waewa tunnen ning omma leiba sõdn
palle higgi fees, et sinna, armas Dnisteg-
gia! paljo ennam waewa olled tunnud, kui sin-
no pühhad jallad siin Ma peäl käisid, et sinno
werre higgi mind peästnud feigest pattust, surmast
ja kurrati wäest. Sest sa olled, oh Jummalal
Dal! sel päwal Kolgata mäe peäl feige mailma
ning ka minno pattud arrakannud. Sa olled sed-
da kallist lunnastamisēse hinda minno eest maks-

nud, mis eest ma sind weel iggawesſes ellus ta-
han tännada, kus palleſt palleſe ſind nähha
ſaan. — Ugga praego ma waene muld weel
kain ſiin mulla peäl (ning hädda orgus) ning
pean iggapääw woitlema mo waenlaſtega, keige
ennamiſte omma lihha ja werrega. Sepärraſt
paſſun ſind, armas Dnniſteggia! — kui taht-
wad kurjad himmud mo ſees touſta, ſiis näita
mulle ſo riſtilöddud ihho ſo pühha wie hawade-
ga; kui pahhad ſannad tahtwad tulla ſuuf, ſiis
tulleta mo mele ſo ſeitſe kallid ſannad riſti pu
peäl. Dh húa keige päwa mo ſüddameſſe:
„Sedda teggim minna ſinnule, mis teed ſinna
minnule!“ Amen.

Wiſil: Armas Jeſus arwita. Nr. 271, 1.

Jeſus, ilma ſüta Tal,
Meie eest on ſurma ſanud,
Ja meid riſti waewa al,
Täieſte on lunnasta-
nud;
Keſ nüüd patto kahhetſewad,
Jeſu ſurmast rõmo ſawad.

Ne de ö h t o.

Armolinne Jeſand! ka tännafel öhtul tullen
ma tanno ning kituſſega ſo pühha palle ette.

Seft se pimmedus, mis nüüd maad kattab, tul-
 letab mo mele, kui palju tuhhat ja tuhhat pag-
 ganad alles pilkases pimmeduses istuvad, ag-
 ga meile paistab so Ewangeliummi selge wal-
 guš. Meie tunneme sedda kallist risti Kolgata
 mäe peäl, kelle peäl sa, armas Jummalal Tal,
 mailma patto olled ärrakannud. So nimme peäle
 ning so surma sisse olleme ristitud — ristiin-
 nimesseks. Oh aita armust, et minna mitte nim-
 me polest, waid tõe polest ristiinnimenne
 olleksin. — Oh aita armust, et ma sind risti
 lödud Õnnisteggiat ommas süddames kannan,
 ning omma risti ennese peäle wõttes, so pühha
 jälgedes käiksin mo elloodhtuni. Seks aita ar-
 must. Amen.

Wifil: Oh wagga Jummal, kes. Nr. 290, 16.

Et ristiinnime

Ma ollen, armust anna,

Et murretsen, et ma

Ei paljast nimme kañna.

Kell' nimme jures tõ

Ei olle ühtlase,

Ei tulle ial se

So jure taewasfe.

Laupääw hommiko.

„Mo hing! kida Jehowat, ja feik mis minno sees, temma pühha nimme. Mo hing! kida Jehowat, ja árra unnusta mitte temma heateggemisfi árra!“ (Laul. 103, 1. 2.)

Sa helde ning armolinne Taewa Jäsa! wõdta ka tännasel hommikul mo tanno ohwrit heldeste wasto, et sa mulle jälle omma pawa walgust olled nähha annud. Näddal jouab otša pole — üks ainus pawa tee on weel káia! — Kui taggasi watan selle náddala tee peäle, — siis pean Tawetiga hüüdma: „Mo hing! kida Jehowat, ja feik mis minno sees, temma pühha nimmi.“ (Laul. 103, 1.) Kui paljo head olled sa mulle teinud, ihho ning hinge polest! Kas woib kegi liwaterrakessed merre áres árraluggeda? Nenda ei woi ka minna árraluggeda sedda head, mis sa mulle ihho polest olled teinud tännase pawan feik mo elloaeg. Sa olled mind sõõtnud ning jootnud, katnud ning hoidnud. Kas woib kegi táhhed árraluggeda, mis taewa al hiilgawad? — Nenda ei woi ka minna árraluggeda feik sedda head, mis sa mulle hinge polest olled teinud! Sa olled mind iggapááw sõõtnud omma ellolei-

waga, ning jootnud omma elloweega, ning puhtaks pesnud omma armo merres. Kui karjane wiib omma karja hea karjama peäle, nenda olled sa mind, omma lambokest, nore rohho made peäle asfutanud. Kui kanna omma poiokest kattab omma tibade alla, nenda olled sa mind kurja waimo eest warjule hoidnud omma armo-tibade al. Kui emma wõttab omma wäeti lapse süllesse, nenda olled sa ka mind nõdra kannud omma armosülles. Sepärrast hüan Tawetiga: „Mo südda on walmis, oh Jummal! ma tahhan laulda ja kites laulda.“ (Laul. 57, 8.) — „Ma tahhan Jehowat kita iggal aial, allati olgo temma kitus mo suus.“ (Laul. 34, 2.) „Sa kida mo hing! Jehowat, ning ärra unnušta mitte ärra, mis ta sulle head on teinud!“ (Laul. 103, 2.) Amen!

Ommal wisil. Nr. 193, 5.

Kida nüüd Jēsandat, kida hing Jummal nimme!
Mis ial ligub, se kiitko, sest temma teeb imme!
So walguš ta,
Sedd' ärra unnušta sa,
Sest ütle kites nüüd Amen,
Sest ütle kites nüüd Amen.

Laupäärw öhto.

Ommal wisil. Nr. 231, 3. 5.

Mo peäle mötle, Ißsand nüüd,
Et pimme d on kã.

Mull' anna andeks minno süüd,
Mind kaitse heldeste.

Ma tunnen kũl mo patto süüd,
Mo peäle kaebab se,
So poia arm on siiski nüüd
Mind peästnud tdeste.

Sinnoga, armas Ißsand, ollen ma seddasin-
nast nåddalat hakkanud, sinnoga tahhan sedda ka
lõppetada. Sest sinna olled „se A ning D, se
Algminne ning Dts, se esfimenne ning wiimne.“
(Ilmut. ram. 1, 18.) — Ma mötlen sel waiksel
dhtotunnil so heldusse ning armo peäle, miß sel
möda lainud nåddalal mo peäle on paistnud. Sa
olled tootanud ommas fannas: „Sest kũl mäed
likuwad ärra, ja mäekingud kũfikuwad, agga min-
no heldus ei pea mitte sinnust likuma, egga mo
rahho seädus kũfikuma.“ (Jes. 54, 10.) — Oh!
ja armolinne Taewa Ißsa! — kuidas ollen ma
sedda jälle ueste sel nåddalal tunda sanud! —
Ma pean Jakobiga tunnistama: „Ißsand, ma

ep olle wäärt keik sedda head, mis sa mulle ol-
led teinud!" (1. Mos. 32, 10.) „Kida mo hing!
Sehowat, ja ärra unnušta mitte ärra, mis ta
fulle head on teinud!" (Paul. 103, 2.)

Agga ma mötlen sel näddala wiimisel dhtul ka
omma pattude peäle, mis ma ollen teinud mötte,
fanna ning teoga. Dh armolinne Saewane Issa!
— ma langen põlweli so pühha palle ette
mahha, ning pallun Saewetiga: „Issand, ärra
minne mitte kohtusse omma sullasega." (Paul.
143, 2.) Ma löön omma wasto rindo ning
huan tõlneriga: „Dh Summal! olle mulle waese
pattusele armolinne!" (Luk. 18, 3.) Sest mul ep
olle ei mingisuggust digust isseenneses, waid ma
tullen kindlas uskus omma käämehhe peäle, kelle
nimmi on Jeesus. Temma on se Jummalalal, kes
mailma patto on ärrakannud. Temma on
ka minno eest sedda kallist lunnastamisse hinda
maksnud. Temma on ka minno eest risti pu
peäl pallunud: „Issa! anna neile andeks!" (Luk.
23, 34.) Ja! armolinne Saewane Issa, anna
mulle andeks keik minno pattud Jeesuse Kris-
tusse, sinno armsa Poia, minno Ännisteggia
päärast! Siis tulleb rahho mo süddame sisse,
ning ma mötlen rõmoga homse kalli päwa peä-
le, mil, keigest ihholikkust tõöst hingades, roh-

keste omma hinge woin sõta selle leiwaga, mis
taewast mulle mahhatulnud, ning jota selle wee-
ga, mis iggawesse ellusse owab. Ning kui min-
no wiimne naddal on tulnud ning mo ello dhto
liggi joudnud, siis anna armust, et ma rõdm-
saste woin lahkuda siit häddaorrust. So wiim-
ne fanna risti pu peäl, armas Jeesus! olgo siis
ka minno palwe mo ellodhtul:

„Jõsa, sinno kätte annan minna omma wai-
mo!“ (Luf. 23, 46.) Amen.

Wifil : Kes Jummalat ni lasseb tehha. Nr. 337, 9.

Siiis walwage ja kãige peãle,
Ja palwes hãsti woitelge,
Seks, kurni same senna mãele,
Kus woimust laulab Dalleke.
Saab otfa argipãwa tõ,
Siiis hingamisfe pããrw on kã.

